

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02936/23-2

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a 5 a ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o odvolání žadatele [REDACTED] (dále jen „žadatel“), datované dnem [REDACTED], proti rozhodnutí povinného subjektu České advokátní komory, se sídlem Národní tř. 16, 110 00 Praha 1, ze dne [REDACTED], č. j. [REDACTED] o odmítnutí žádosti o informace, takto:

V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **se rozhodnutí České advokátní komory ze dne [REDACTED], č. j. [REDACTED] ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatel dne [REDACTED] požádal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žádostí datovanou dnem [REDACTED] Českou advokátní komoru (dále též „povinný subjekt“, „Komora“ nebo „ČAK“), o poskytnutí následujících informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), a to přímo v souladu s ustanovením § 6 odst. 2 InfZ:

„Poskytnutí informace, a sice seznamu všech žádostí žadatele o určení obhájce k poskytnutí bezplatné právní služby, včetně č. j., data napadnutí a vyřízení, způsobu vyřízení a účelu, k němuž byl obhájce žádán.“

(dále jen „žádost“).

[2] Povinný subjekt vydal ve věci dne [REDACTED] rozhodnutí č. j. [REDACTED], jímž žadatelovu žádost odmítl dle ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 a 5, § 3 odst. 3, § 11 odst. 3 a § 11a odst. 1 písm. b) InfZ. K tomu uvedl, že nejprve šetřením zjistil, zda u něj požadovaná informace existuje a zda ji lze s ohledem na ustanovení InfZ a zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „ZA“), poskytnout. Dále konstatoval, že pokud

je nezbytné s údaji, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, provádět další zpracování nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost, jedná se o vytváření nové informace. Dle povinného subjektu tak žadatel povinný subjekt žádal o vytvoření nové informace, k čemuž povinný subjekt není ze ZA povolán, přičemž neexistence informace je dle povinného subjektu pokládána za tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti. Povinný subjekt sdělil, že žadatel po něm požaduje informace týkající se žadatelových žádostí, na jejichž základě bylo zahájeno velké množství již skončených správních řízení, konkrétně řízení o určení obhájce k poskytnutí bezplatné právní služby. Dle povinného subjektu byly veškeré žadatelovy žádosti řádně vypořádány a žadatel byl písemně vyrozuměn o jejich výsledku, včetně zaslání písemných rozhodnutí ke všem jeho žádostem. Dle povinného subjektu žadatel o zaslání některých rozhodnutí žádal opakovaně, a tudíž je bezplatně obdržel více než jednou. Povinný subjekt dále sdělil, že počínaje rokem 2011 od žadatele obdržel několik desítek žádostí (pravděpodobně myšleno žádostí o určení obhájce k poskytnutí bezplatné právní služby). Dle povinného subjektu *„informací, která při plnění výkonu veřejné správy vznikla činností povinného subjektu, je rozhodnutí povinného subjektu, nikoliv žádost žadatele“*, a povinnému subjektu tak nelze přičítat k tíži, že *„žadatel směřuje na povinný subjekt tolik žádostí, že o nich již pravděpodobně ztratil přehled“*. Povinný subjekt dále konstatoval, že žádost o informace dle InfZ neslouží k tomu, aby pro žadatele v jeho žádostech udělal pořádek, nebo mu vytvořil evidenci jím zaslaných žádostí. Povinný subjekt neshledal důvod, aby pro žadatele vykonával funkci sekretáře a vytvářel pro něj ucelený seznam jím zaslaných žádostí. Povinný subjekt dále sdělil, že kromě nespočtu žádostí o určení obhájce k poskytnutí bezplatné právní služby a žádostí o informace dle InfZ žadatel s ČAK vede několik soudních sporů, a povinný subjekt proto považoval žadatelův postup za *„vytváření nepřiměřené zátěže na povinný subjekt, a to jako reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli, kdy některé jeho předchozí žádosti byly ze zákonných důvodů zamítnuty a žaloby žadatele jako žalobce proti Komoře pak správními soudy vesměs zamítnuty“*. Povinný subjekt proto žádost odmítl.

[3] Žadatel podal u povinného subjektu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb odvolání datované dnem [REDAKCE], v němž namítal, že povinný subjekt žadateli v minulosti požadovaný seznam poskytl, kdy v tomto seznamu žadatel shledal určité nesrovnalosti, což dle žadatele bylo důvodem *„proč jsem požádal o aktualizovanou verzi oproti sdělení č. j. [REDAKCE]“*, jehož první stranu žadatel k odvolání přiložil. Žadateli nebylo zřejmé, co povinný subjekt vedlo k tomu, že v minulosti požadované informace poskytl, když nyní je poskytnout odmítá. Dle žadatele aplikace ustanovení § 2 odst. 4 a 5 InfZ či odkaz na neexistenci informace nejsou příléhavé, jelikož dle žadatele ze sdělení povinného subjektu č. j. [REDAKCE] a z dalších zdrojů vyplývá, že požadované informace existují a že povinný subjekt je nemusí vytvářet, dle žadatele **„stačí aktualizovat již existující tabulku“**. Žadatel následně obvinil povinný subjekt ze lživých tvrzení, zneužití práva k šikaně žadatele a zhoršení jeho postavení v soudních řízeních. Dle žadatele dále *„evidenci, jenž vede z úřední povinnosti, sotva lze vydávat za výkon "kontrolní, dozorové či obdobné činnosti", a i kdyby ano, tak vznikly činností ČAK a výjimka se proto neuplatní“*. K povinným subjektem namítanému zneužití práva žadatelem tento namítá, že svou první žádost (k této tématice) podal v roce 2021, další v roce 2023, čímž se dle svého mínění nemohl dopustit zneužití práva, které je navíc třeba aplikovat restriktivně jako prostředek *ultima ratio*. Žadatel dále poukázal na to, že dle jeho názoru tvrzení povinného subjektu, že „veškeré“ jeho žádosti byly řádně vypořádány, je nepravdivé. Žadatel dále poukázal na změnu v číslování žádostí povinného subjektu s tím, že by rád znal i č. j. podaných žádostí. Žadatel dále namítal, že počet žádostí ani „délka období“ nemají vliv

na vyřízení žádosti „kvůli množství“, kdy požadované informace povinný subjekt eviduje pod č. j. [REDAKCE] a jejich poskytnutí nic nebrání, přičemž datum nápadu žádosti a její účel povinný subjekt eviduje také. Dle žadatele poskytnutí informace nebrání, že o ni požádal účastník dotazovaného řízení, ani to, že s ČAK vede soudní spory. Povinný subjekt navíc dle žadatele opomenul zvážit nezbytnost neposkytnutí informace tak, jak mu ukládá judikatura správních soudů a Ústavního soudu, čímž rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Dle žadatele navíc v napadeném rozhodnutí chybělo razítko a podpis. Žadatel proto Úřad požádal, aby *„napadené rozhodnutí zrušil, vyslovil jeho nezákonnost, identifikoval a konstatoval všechny lži povinného (jak na ně bylo poukázáno výše) a nařídil povinnému informace poskytnout úplně a pravdivě do 15 dnů od obdržení rozhodnutí, jelikož důvod k odepření neexistuje“*.

[4] Povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí a žadatelovo odvolání spolu se svým stanoviskem a spisovým materiálem předložil Úřadu dne 29. 6. 2023. Úřad si dne 28. 8. 2023 od povinného subjektu vyžádal doplnění dokladů o doručení ve spisovém materiálu obsažených písemností.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[5] Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení v předmětné věci. InfZ v ustanovení § 20 odst. 5 stanoví, že nelze-li podle ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad.

[6] ČAK je povinným subjektem dle InfZ. Dle platné a účinné právní úpravy nelze určit její nadřízený orgán podle ustanovení § 178 správního řádu. Z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle ustanovení § 20 odst. 5 InfZ a je jím Úřad.

III.

Věcné posouzení

[7] Odvolání bylo podáno v odvolací lhůtě, tj. je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje a čeho se žadatel domáhá.

[8] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v rozsahu námitek (tvrzení) uvedených v odvolání.

[9] Úřad shledal, že **žadatelovo odvolání je důvodné**.

Právní rámec

[10] Dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

[11] Dle ustanovení § 2 odst. 4 InfZ se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

[12] Dle ustanovení § 2 odst. 5 InfZ profesní samosprávné komory poskytují podle tohoto zákona pouze **informace vztahující se k výkonu veřejné správy**, který jim byl svěřen zákonem.

[13] Dle ustanovení § 3 odst. 3 InfZ se informací pro účely InfZ rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

[14] Dle ustanovení § 11a InfZ může povinný subjekt odmítnout žádost nebo její část **do sedmi dnů ode dne jejího přijetí**, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele je způsobit a) nátlak na fyzickou osobu, již se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, nebo b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a). **Rozsah požadovaných informací nebo počet podaných žádostí není bez dalšího důvodem pro odmítnutí žádosti podle odstavce 1.**

[15] Dle ustanovení § 11 odst. 3 InfZ informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby **při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti** prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které **při plnění těchto úkolů** vznikly jeho činností.

Aplikace na předmětný případ

[16] Úřad nejprve považuje za vhodné konstatovat, že se nebude zabývat žadatelovými předchozími žádostmi, na něž pravděpodobně jeho současná žádost navazuje. Tyto žádosti nejsou předmětem tohoto odvolacího řízení. K tomu lze konstatovat, že Úřad nedisponuje spisovým materiálem ve věci vedené povinným subjektem pod sp. zn. [REDAKCE], pouze částí tehdy poskytnuté informace, již žadatel přiložil ke svému odvolání. Dále, Úřadu jako nadřízenému orgánu ČAK „pouze“ v řízeních dle InfZ nepřísluší hodnotit činnost ČAK mimo řádné plnění její informační povinnosti, a tedy ani její rozhodovací činnost při (ne)určování advokátů k poskytnutí právní služby dle ZA. Úřadu nepřísluší ani identifikovat či hodnotit tvrzení povinného subjektu jako „lživá“ tak, jak navrhuje žadatel. Úřad může pouze objektivně určit, zda povinný subjekt při vyřizování žadatelovy nynější žádosti dle InfZ postupoval v souladu se zákonem, či nikoliv, a zda tak řádně splnil svou informační povinnost.

[17] Dále je třeba konstatovat, že žadatel požadoval výslovně seznam všech svých žádostí o určení obhájce k poskytnutí bezplatné právní služby, včetně č. j., data napadnutí a vyřízení, způsobu vyřízení a účelu, k němuž byl obhájce žádán. Z materiálu ke sp. zn. [REDAKCE] přitom vyplývá, že povinný subjekt žadateli tehdy poskytl obdobné informace, jako jsou požadovány nyní, ovšem místo čísel jednacích žádostí o určení advokáta byly žadateli sděleny spisové značky, pod nimiž jsou předmětné věci vedeny. Žadatel tak v současnosti požaduje čísla jednacích svých žádostí, ve svém odvolání však výslovně uvádí, že by v nyní projednávaném případě postačovalo informace již poskytnuté aktualizovat. Povinný subjekt je při vyřizování žádosti vázán jejím obsahem a zněním. Případné ujasnění nejasného obsahu žádosti je plně v gesci povinného subjektu a je tedy pouze na něm, aby,

pakliže to uzná za vhodné a potřebné, ve spolupráci s žadatelem vyjasnil, co je skutečným předmětem jeho nynější žádosti, tedy zda je požadováno pouhé doplnění již poskytnutých informací pod sp. zn. [REDAKCE], či zda žadatel požaduje zcela novou kompilaci dat s čísly jednacími jeho žádostí o určení advokáta, nikoliv pouze se spisovými značkami.

[18] Dle žadatele dále v napadeném rozhodnutí absentovalo úřední razítko a podpis oprávněné osoby. Ve spisu je však založeno rozhodnutí, které podpis oprávněné osoby, tedy vedoucího odboru sekretariátu a právního ČAK, [REDAKCE], obsahuje, a to hned na první straně rozhodnutí.

[19] Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 277/2004–70 ze dne 27. 10. 2004 *„jakkoli je tedy zřejmé, že správní rozhodnutí je stíženo vadou, spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí (...), které je doručováno účastníkům, tak tato vada za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Jakkoli se v teorii správního práva objevují významné názory, podle nichž je podpis na stejnopise správního rozhodnutí jeho tak zcela nezbytnou náležitostí, že bez tohoto podpisu se jedná o nicotný akt, z něhož není patrná vůle oprávněné osoby vydat dané rozhodnutí, Nejvyšší správní soud setrvává na stanovisku, že takto striktní vnímání role podpisu na správním rozhodnutí není nutné a že postačí, pokud bude u správního rozhodnutí v případě pochybností testováno, zda je skutečně vydáno s vědomím a v souladu s vůlí oprávněné osoby“*. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003–54 konstatoval, že *„tento postup, kdy o rozkladu nerozhodl ministr jako vedoucí ústředního orgánu státní správy, ale zaměstnanec tohoto orgánu (resp. vedoucí zaměstnanec, ať již na kterémkoliv stupni řízení), byl shledán vrchním soudem v rozporu se zásadou dvojinstančnosti řízení, a proto bylo napadené rozhodnutí zrušeno. Stejně tak stávající judikatura přistupovala k rozhodnutím, kdy žádné z vyhotovených rozhodnutí (tedy ani rozhodnutí založené ve správním spise) nebylo podepsáno k tomu oprávněnou osobou a žalobou byla tato skutečnost namítána“*. Dle komentářové literatury *„pokud jde o druhou z možných situací, lze obecně vyjít z názoru, že absenci podpisu oprávněné úřední osoby na vyhotovení rozhodnutí, které je doručováno účastníkům, je třeba na jedné straně pokládat za formální vadu, na straně druhé však tato vada za situace, kdy součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí (...), a je třeba proto zkoumat, zda jde o vadu, která měla vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci (...)"* [cit. FIALA, Zdeněk, Kateřina FRUMAROVÁ, Pavel VETEŠNÍK, Martin ŠKUREK, Eva HORZINKOVÁ, Vladimír NOVOTNÝ, Olga SOVOVÁ a Lenka SCHEU. *Správní řád: Praktický komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2023-8-28]. ASPI_ID KO500_p12004CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X].

[20] Dle Úřadu tak lze konstatovat, že i kdyby povinný subjekt žadateli omylem zaslal rozhodnutí s absencí podpisu oprávněné osoby, ve spise je rozhodnutí tímto podpisem založeno. Nejednalo by se tak o vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Totéž platí i o absenci otisku úředního razítka, kdy dle komentářové literatury *„naproti tomu například chybějící datum, podpis oprávněné úřední osoby nebo otisk úředního razítka není podle judikatury zpravidla podstatnou vadou, nezpůsobuje-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti. Není proto důvodem pro zrušení takového rozhodnutí pro nezákonnost nebo deklarování jeho nicotnosti“* (cit. JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. *Správní řád*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 451).

K ustanovení § 3 odst. 3 InfZ:

[21] Odkaz na toto ustanovení InfZ ve výroku napadeného rozhodnutí není přiléhavý, jelikož se nejedná o výluky z práva na informace. Povinný subjekt dále v napadeném rozhodnutí namítá, že neexistence informace je dle povinného subjektu pokládána za tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti.

[22] K tomu je třeba poznamenat, že povinným subjektem namítaná neexistence požadované informace od začátku roku 2023 již není pouhým faktickým důvodem pro neposkytnutí informace, k této výluce z práva na informace se vztahuje novelou č. 241/2021 Sb. zakotvené ustanovení § 11b InfZ, dle něž *„povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí“*. Úřad by tak mohl přistoupit ke změně výroku napadeného rozhodnutí v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, takový postup se však Úřadu vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí ruší a věc vrací povinnému subjektu k novému projednání, a k tomu, že není zřejmé, zda povinný subjekt namítá neexistenci informace či nutnost jejího vytvoření, jeví jako neúčelný.

[23] Jak je uvedeno výše, § 11b InfZ se nevztahuje na případy, kdy **povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má**. Žadatel přitom ke svému odvolání přiložil listinu, která by napovídala tomu, že povinný subjekt zaprvé žadateli již v minulosti obdobné informace pod sp. zn. [REDAKCE] poskytl, a zadruhé že povinný subjekt disponuje (či v dané chvíli alespoň disponoval) podkladovými informacemi, na jejichž základě lze požadovanou informaci vytvořit. Povinný subjekt se k tvrzené neexistenci požadované informace hlouběji nevyjádřil. Žadatel přitom ve svém odvolání namítá, že *„informace existují a povinný je nemusí vytvářet, stačí aktualizovat již existující tabulku“*. Úřad má proto důvodné pochybnosti, že tuto výluky z práva na informace nebude lze na nyní projednávaný případ aplikovat.

[24] Lze tedy shrnout, že odkaz na ustanovení § 3 odst. 3 InfZ ve výroku napadeného rozhodnutí postrádá smysl, jelikož se nejedná o výluky z práva na informace. **Neexistence požadované informace nebyla povinným subjektem dostatečně odůvodněna**, zejména s ohledem na skutečnost, že žadateli před zhruba dvěma lety k jeho žádosti dle InfZ obdobné informace již poskytl, **a rozhodnutí je tak v tomto rozsahu nepřezkoumatelné**.

K ustanovení § 2 odst. 4 InfZ:

[25] Dle povinného subjektu, pokud je nezbytné s údaji, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, provádět další zpracování nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost, jedná se o vytváření nové informace, kdy žadatel žádal o vytvoření nové informace, k čemuž povinný subjekt není ze ZA povolán. Neexistence informace je dle povinného subjektu pokládána za tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti.

[26] Úřad s ohledem na výše uvedené zcela nerozumí tomu, zda povinný subjekt namítá, že informace ve smyslu InfZ neexistují, a tedy je nemá vůbec k dispozici (§ 11b InfZ), anebo, že informace k dispozici v určité formě má, ale musel by je za účelem jejich poskytnutí zpracovat nad rámec pouhého „vtělení“ do odpovědi žadateli (vytváření nové informace dle § 2 odst. 4 InfZ). Úřadu též není zcela zřejmé, z jakého důvodu povinný subjekt

v souvislosti s vytvářením nové informace odkazoval na absenci této povinnosti dle ZA, nikoliv InfZ.

[27] Z hlediska hmotněprávního může být žádost odmítnuta na základě ustanovení § 2 odst. 4 InfZ, jsou-li splněny dvě podmínky: **požadovaná informace u povinného subjektu neexistuje** (nebyla vytvořena, resp. zaznamenána ve smyslu § 3 odst. 3, případně v době podání žádosti u povinného subjektu již „neexistuje“) **a současně povinný subjekt nemá zákonnou povinnost danou informací disponovat**, přičemž ta může být dána nejen výslovně, ale může též nepřímo vyplývat z jiných právních povinností.

[28] V rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, Nejvyšší správní soud uvedl, že prvotním předpokladem pro odmítnutí žádosti o informace s tím, že by šlo o vytvoření nových informací, je logicky skutečnost, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. **V případě splnění uvedených základních předpokladů je dále nutno nalézt vhodné rozhraničení mezi situacemi, v nichž půjde toliko o vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby, v níž je možné je žadateli předat, a situacemi, v nichž by sestavení požadovaných informací již představovalo „vytvoření nové informace“.** Nalézt exaktní obecné kritérium nelze, vždy bude záležet na konkrétních okolnostech dané věci. Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. uvádí na jedné straně příklady žádostí o prosté „**výtahy z databází či části dokumentů**“, jejichž poskytnutí **nemůže být s poukazem na § 2 odst. 4 InfZ odpíráno**, na druhé straně žádosti „o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání“, jejichž zpracování by již představovalo „vytváření nových informací. Pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici, je povinen ji poskytnout (pokud se na ni nevztahuje odlišná výluka z práva na informace). **Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů.**

[29] Pro určení, zda žádost směřuje k vytvoření nové informace, je zásadní rozlišování mezi vytvořením nové informace a zpracováním odpovědi na žádost. Dovedeno *ad absurdum* by totiž bylo možné za vytvoření nové informace považovat vlastně jakékoli vyřízení žádosti, protože teoreticky lze i odpověď žadateli považovat za novou informaci a její přípravu za vytváření nové, dosud neexistující informace. Takový výklad je v rozporu se samotnou podstatou práva na informace. **Je tedy třeba odlišit případy, v nichž požadovaná informace vůbec neexistuje, avšak povinný subjekt ji je schopen vytvořit, a to i za použití informací jemu dostupných, a situace, v nichž požadované informace reálně existují a povinný subjekt je pro vyřízení žádosti musí pouze vyhledat a žadateli poskytnout** (bez ohledu na rozsáhlost či pracnost jejich vyhledávání). Zatímco v prvním případě se může podle povahy požadovaného zpracování jednat o vytváření nové informace i o zpracování odpovědi na žádost, v případě druhém půjde vždy pouze o zpracování odpovědi na žádost o poskytnutí informace. Rozlišení je nutné hledat v kritériu spočívajícím v míře „intelektuální zátěže“ a složitosti přípravy odpovědi na žádost. Za předpokladu, že půjde o pouhé mechanické shromáždění dat z jednotlivých spisů, pak se nebude jednat o vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4, protože zde dochází jen k formálnímu zpracování (shromáždění) informací existujících a jedná se tedy o prosté zpracování odpovědi na žádost, kdy případný čas strávený vyhledáním informace bude možné zohlednit stanovením úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací podle ustanovení § 17 InfZ. **To však platí jen za podmínky, že vytvoření „souhrnu dat“ nebude pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží ve smyslu výše uvedeném, tedy jestliže jeho vytvoření**

nebude jednoduchou operací, ale bude vyžadovat „přidanou hodnotu“ ze strany povinného subjektu; pokud by tomu tak bylo, zřejmě by se již jednalo o vytvoření nové informace (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 72–74).

[30] Je přitom vhodné odlišovat požadavek na poskytnutí neexistující informace a požadavek na vytvoření nové informace. Toto rozlišování totiž umožňuje řešit specifické případy, v nichž žádost směřuje k poskytnutí neexistující informace, avšak ze zvláštního zákona vyplývá povinnost povinného subjektu takovou informaci vytvářet a/nebo mít, tedy situace, v nichž zvláštní zákon přímo či implicitně předpokládá, že povinný subjekt bude takovou informací disponovat, nicméně žádostí oslovený povinný subjekt tuto zákonnou povinnost nesplnil. V takovém případě totiž informace musí být vytvořena a poskytnuta, takže § 2 odst. 4 InfZ není aplikovatelný, protože podřazením žádosti pod toto ustanovení by informaci bylo možno odepřít, a tedy *de facto* ospravedlnit pochybení povinného subjektu, který nesplnil svou zákonnou povinnost a informaci nevytvořil, případně ji nadále nedrží či ji dokonce protiprávně zničil. Povinnost mít určitou informaci přitom musí být buď stanovena výslovně a konkrétně, nebo musí z určitého zákonného ustanovení zcela nepochybně vyplývat (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 65-66).

[31] Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 11 A 9/2022-37 ze dne 17. 1. 2023, konstatoval, že „je třeba rozlišovat případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze „zdrojových“ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů. **Rozlišení obou kategorií "musí být hledáno v míře 'intelektuální náročnosti' činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého 'vtělení' do odpovědi na žádost"**“.

[32] Tedy ve zkratce, o vytváření nové informace se bude jednat v případě nutnosti hodnotící činnosti a úvah ze strany povinného subjektu přesahujících mechanické vyhledávání požadovaných informací. Pouhé vyhledání podkladových informací a jejich uspořádání do žadatelem požadované podoby nelze v souladu s doktrinárními i judikatorními závěry považovat za intelektuálně náročnou činnost, při níž je třeba vzniku nové, dosud nezaznamenané informace. V situaci *ad absurdum* by jakékoliv zpracování podkladových informací a jejich následná kompilace do požadované podoby, či obecně jakékoliv zpracování podkladové informace za účelem vyhovění žádosti, bylo lze považovat za vytváření nových informací dle ustanovení § 2 odst. 4 InfZ. Na takový výklad, popírající účel InfZ, nelze přistoupit.

[33] Povinný subjekt v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že „pokud je nezbytné s údaji, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, provádět další zpracování nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost, jedná se o vytváření nové informace“ a že žadatel tuto činnost po povinném subjektu vyžadoval. Dále se k této věci nevyjadřoval. Okolnosti tohoto případu ovšem napovídají tomu, že již první předpoklad pro aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 InfZ není prokazatelně naplněn, a to vzhledem k žadatelově námitce, že povinný subjekt mu v minulosti obdobné informace již poskytl. Úřad má proto důvodné pochybnosti o neexistenci podkladových informací, na jejichž

základě by bylo možno požadovanou informaci pro žadatele zkompileovat, navíc bez jakékoliv hlubší intelektuální činnosti.

[34] Pakliže by kompilace dostupných dat do požadované podoby pro povinný subjekt představovala nepřiměřenou zátěž, na tuto eventualitu pamatuje ustanovení § 17 InfZ a institut mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací. Je však třeba konstatovat, že aplikaci tohoto ustanovení a požadavek na úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací musí povinný subjekt **opravdu důkladně odůvodnit** (a to i s ohledem na dříve poskytnuté informace a jejich případnou „recyklovatelnost“ pro nyní projednávaný případ), jinak takový požadavek nelze v případě jeho napadení stížností dle ustanovení § 16a InfZ aprobovat.

[35] **V souladu s výše uvedeným je aplikace ustanovení § 2 odst. 4 InfZ na nyní projednávaný případ nepřezkoumatelná.** Úřad má rovněž odůvodněné pochybnosti o její zákonnosti.

K ustanovení § 2 odst. 5 InfZ:

[36] Aplikace tohoto ustanovení, již povinný subjekt v napadeném rozhodnutí navíc takřka vůbec neodůvodnil, je v nyní projednávaném případě skutečně nepřiléhavá. Dle ustanovení § 18 odst. 2 ZA „*ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak, má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí a) právní porady podle § 18a nebo b) právní služby podle § 18c*“. Dle věty první ustanovení § 18c odst. 1 ZA „*žadatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby*“. Dle ustanovení § 55a odst. 1 ZA „***ve věcech uvedených v § 18a až 18c postupuje Komora podle správního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak***“.

[37] Povinný subjekt přitom namítal, že „*informací, která při plnění výkonu veřejné správy vznikla činností povinného subjektu, je rozhodnutí povinného subjektu, nikoliv žádost žadatele*“. K tomu Úřad konstatuje, že podle doslovného znění ustanovení § 2 odst. 5 InfZ „*profesní samosprávné komory poskytují podle tohoto zákona pouze **informace vztahující se k výkonu veřejné správy, který jim byl svěřen zákonem***“. Pakliže **informací, která vznikla při výkonu veřejné správy povinným subjektem, je jeho rozhodnutí, jak uvádí povinný subjekt, pak žádost** stojící na počátku řízení, jehož výsledkem je ono rozhodnutí, **s tímto rozhodnutím, a tedy s výkonem veřejné správy povinného subjektu, logicky a objektivně souvisí a vztahuje se k němu**. Žadatel navíc nepožadoval pouze informace o svých žádostech jako takových, ale též o s podanou žádostí souvisejících specifikací toho kterého řízení o určení advokáta.

[38] V souladu s výše uvedeným tedy lze jednoznačně konstatovat, že rozhodování ČAK o určení advokáta k poskytnutí právní služby lze podřadit pod výkon veřejné správy, který byl ČAK svěřen zákonem. Žádost se tak nesporně vztahuje k agendě prováděné povinným subjektem v rámci výkonu jemu zákonem svěřené veřejné správy. Odkaz na ustanovení § 2 odst. 5 InfZ v napadeném rozhodnutí tak postrádá smyslu a **odmítnutí žádosti na základě ustanovení § 2 odst. 5 InfZ je v tomto případě nezákonné**.

K ustanovení § 11 odst. 3 InfZ:

[39] Povinný subjekt žadateli odepřel poskytnout požadované informace též z důvodu vyplývajícího z ustanovení § 11 odst. 3 InfZ. Toto ustanovení představuje speciální úpravu ve vztahu k ustanovení § 19 InfZ prolamujícímu v obecné rovině povinnosti mlčenlivosti jakožto zvláštního důvodu pro neposkytnutí informace.

[40] **Podmínkou aplikovatelnosti ustanovení § 11 odst. 3 InfZ je kromě souvislosti s kontrolní a obdobnou činností povinného subjektu skutečnost, že požadované informace byly povinným subjektem získány od třetí osoby**; naopak není možno odmítnout poskytnutí informací pramenících z vlastní činnosti povinného subjektu. Charakteristika činností povinných subjektů, v jejichž rámci dochází k získávání informací dle ustanovení § 11 odst. 3 InfZ je svou dikcí do jisté míry „otevřená“, což nepochybně souvisí s „historicky“ značně nejednotnou a roztříštěnou terminologií českého práva v oblasti správní kontroly, resp. správního dozoru, jež nebyla zcela odstraněna ani přijetím zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). V obecné rovině lze říci, že **půjde o takové činnosti, které povinný subjekt vykonává v rámci svého vrchnostenského postavení a jejichž smyslem je posuzovat soulad jednání osob, podrobených této působnosti, s právními předpisy regulujícími danou oblast a vyvozovat z těchto zjištění autoritativní závěry** (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 528, 531).

[41] V rozsudku č. j. 2 As 66/2013-25 ze dne 26. 11. 2013 Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že „z tohoto ustanovení [pozn. § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.] plynou tři podmínky, které musí být kumulativně splněny pro odepření požadovaných informací: **jednak musí být informace získány v rámci kontrolní, dozorové, dohledové či obdobné činnosti** (...); tyto informace získal povinný subjekt od třetí osoby a na tyto informace se vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním či zneužitím“.

[42] Dle Úřadu je tak v souladu s výše uvedeným zřejmé, že užitou výlukou z práva na informace nelze na nyní projednávaný případ aplikovat, jelikož se v případě posuzování žádostí dle ustanovení § 18c ZA zcela objektivně nejedná o kontrolní, dozorovou, dohledovou či obdobnou činnost prováděnou ČAK vůči žadatelům o určení advokáta k poskytnutí právní služby. **Aplikace ustanovení § 11 odst. 3 InfZ tak byla v tomto případě nezákonná.**

K ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) InfZ:

[43] Odkaz na toto ustanovení je sice přiléhavý, ale nedostatečně odůvodněný a navíc opožděný. Dle metodiky Ministerstva vnitra (k nalezení na webové stránce <https://www.mvcr.cz/>), které je garantem InfZ a jehož pozici jako takového a význam jehož metodické činnosti uznal i Ústavní soud (viz nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 25/21 ze dne 17. 1. 2023), k novele InfZ č. 241/2022 Sb., „**zákonem stanovená sedmidenní lhůta, ve které je povinný subjekt oprávněn rozhodnout o odmítnutí žádosti kvůli zneužití práva žadatelem, má povahu prekluzivní lhůty. To znamená, že po marném uplynutí této lhůty, která počíná běžet ode dne přijetí žádosti, povinný subjekt nebude oprávněn žádost z uvedeného důvodu odmítnout (a to ani tehdy, pokud by se jednalo o případ zjevné „šikany“)**“. Povinný subjekt přijal žadatelovu žádost dne 2023. Prekluzivní sedmidenní lhůta pro odmítnutí žádosti dle ustanovení § 11a InfZ tedy uplynula 2023. Povinný subjekt však své

rozhodnutí vydal teprve [REDAKCE]. **Tuto výluku z práva na informace tak již nebylo lze na projednávaný případ aplikovat.**

[44] Navíc, tento zákonný důvod vychází z univerzálního právního principu zákazu zneužití práva. Za zneužití práva na informace lze obecně považovat takové jednání, jehož skutečným cílem není realizace práva na informace, nýbrž je v rozporu s dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému újmu nebo zátěž atp., resp. je motivováno nedovolenou pohnutkou žadatele. Nejedná se tak o skutečné, ale pouze o zdánlivé uplatňování práva, které je v rozporu s účelem práva na informace. V praxi je nutné „šikanózní“ úmysl žadatele dovozovat z okolností podané žádosti. **Pouhá domněnka, že pohnutka žadatele je „šikanózní“, k dovození zneužití práva nestačí.** Uplatňování práva na informace, a tedy i jeho případné zneužívání, je značně individuální, a proto jej nelze hodnotit paušálně. Zneužití práva na informace lze dovozovat jedině ze skutečností, které jsou v tom kterém případě dány.

[45] Povinný subjekt odmítl žádost na základě ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) InfZ. Jde o případ, kdy povinný subjekt ve vztahu k podané žádosti dovodí, že cílem žadatele je nepřiměřeně jej zatížit. Co se rozumí „nepřiměřenou zátěží“ zákon nedefinuje. Tato skutková podstata obecně míří na situace, kdy smyslem žádosti je cílené ochromení až paralyzování činnosti povinného subjektu. Cílem naopak není vyloučení žadatele, který sice podává více žádostí, ty však mají společný účel, např. zájem žadatele o určitou oblast, společenský problém apod. **Samotný počet nebo obsáhlost žádostí však ještě bez dalšího neznamená, že jde automaticky o zneužití práva** (viz § 11a odst. 2 InfZ).

[46] Zákonem výslovně předpokládanou indicií zneužití práva je, že podání žádosti je zpravidla reakcí na „předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli“ či „na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a)“, tj. fyzickou osobou, již se požadované informace týkají. Tyto okolnosti však mohou být pouze jedním z „nepřímých důkazů“ zneužití práva na informace. Nelze dovozovat, že pokud je žádost reakcí na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli, jde automaticky o zneužití práva. Jinými slovy, **„předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli“ nemusí být vždy a za každých okolností indicií, že žadatel se prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím „mstí“ veřejné moci.** Závěr o zneužití práva zpravidla nebude vhodné opírat o jediný „nepřímý důkaz“, ale takový závěr bude možné učinit až na základě více indicií provázejících danou žádost, které zpravidla až v jejich vzájemné spojitosti a s přihlédnutím k intenzitě jejich zastoupení v konkrétním případě povedou k jedinému závěru, že žadatel svého práva **nepochybně** zneužívá. Důkazní břemeno je přitom na povinném subjektu. Potenciálně nelze vyloučit ani jiné, zákonem výslovně nepředpokládané, případy zneužití práva, které nelze podřadit pod ustanovení § 11a InfZ. Tyto případy zneužití práva bude možné dále „postihovat“ jako faktické důvody a žádosti odmítat podle příslušné judikatury správních soudů.

[47] Je třeba náležitě zdůraznit, že **zneužití práva je** podle judikatury správních soudů **prostředkem ultima ratio**, který by měl být (až na případy na první pohled zjevné šikany) použit až jako poslední možnost. Pokud se nejedná o případ extrémního a na první pohled zjevného zneužití práva, měla by úvaze o zneužití práva předcházet úvaha povinného subjektu, zda se na požadované informace nevztahuje příslušný zákonný důvod pro odmítnutí informací a zda tento věcný důvod nepřevažuje nad právem žadatele na informace. Aplikace tohoto zákonného důvodu klade vysoké nároky na odůvodnění správních rozhodnutí, z nichž musí být zřejmé důvody, pro které byl učiněn závěr o jednoznačném zneužití práva. Současně se uplatní princip, podle kterého **pokud zneužití práva není zcela jednoznačné a zřejmé, je třeba vždy žádost vyřídit ve prospěch žadatele,**

tedy požadované informace mu poskytnout, ledaže by se na tyto informace vztahoval některý z věcných důvodů pro odmítnutí.

[48] Dle Úřadu by tak ani v případě, kdy by povinný subjekt žádost odmítl pro zneužití práva v zákonné sedmidenní lhůtě, nebylo by lze tuto zákonnou výlukou na nyní projednávaný případ aplikovat, jelikož k domnělému zneužití práva žadatelem povinný subjekt pouze konstatoval, že na základě jeho žádostí dle ustanovení § 18c ZA bylo zahájeno velké množství již skončených správních řízení, kdy žadatel o zaslání některých v uvedených věcech vydaných rozhodnutích žádal opakovaně, a tudíž je bezplatně obdržel více než jednou. Povinný subjekt dále namítal, že žadatel podal v období dvanácti let několik desítek žádostí.

[49] Dle Úřadu je takové vysvětlení aplikace ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) InfZ neprůkazné, a to zejména vzhledem k tomu, že skutečnost, že žadatel podal během dvanácti let „nespočet“ žádostí dle InfZ a o určení obhájce dle ZA a že vede s ČAK několik soudních sporů není dle ustanovení § 11a odst. 2 InfZ samo o sobě důvodem pro odmítnutí žádosti pro zneužití práva. Povinný subjekt navíc žadateli v roce 2021 k obdobné žádosti požadované informace poskytl, kdy nynější žádost podal žadatel s rozestupem takřka dvou let. Dle samotného znění žádosti a žadatelem nastíněného rozsahu odpovědi poskytnuté pod sp. zn. [REDAKCE] dle Úřadu ani dovozovat, že žádost byla podána s nezákonným úmyslem povinný subjekt zahltit.

[50] To, že povinný subjekt není povinen být „sekretářem“ žadatele, nelze popřít, dle Úřadu se však jedná o značně nepřiléhavou námitku vzhledem k tomu, že povinný subjekt již v minulosti žadateli obdobné informace poskytl. Dle Úřadu tak nelze v nyní projednávaném případě hovořit ani o zneužití práva na informace. **Aplikace ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) InfZ tak byla v nyní projednávaném případě nezákonná.**

[51] S výše uvedeným souvisí zásada legitimního očekávání zakotvená v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, dle níž **správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.** V intencích výše uvedeného mohou vzniknout rozdíly, pokud nejde o shodné nebo podobné případy, ale o případy nějak vybočující. Jde potom o rozdíly „důvodné“. Zásada legitimního očekávání vychází z požadavku ustálené rozhodovací praxe správních orgánů, která představuje jistý limit, spíše však korektiv jejich činnosti směrem *pro futuro*. Souvisí právě s předvídatelností, a to jak procesního postupu, tak i následně přijatého řešení. S obdobnými případy se má zacházet obdobně a s rozdílnými rozdílně. Tím má být respektována kontinuita práva i rozhodování. Rozšiřuje se tím právní jistota do oblasti předvídatelnosti řešení skutkového stavu věci. Objektivně shodné případy mají být posuzovány a řešeny shodně, jak se očekává. Objektivně odlišné případy jsou obvykle řešeny způsobem, který v sobě reflektuje právě existující objektivní rozdíly. Při respektování zásady legitimního očekávání se vychází z kontinuity, ustálené praxe. Správní orgán je správní praxí vázán a tato vázanost se do jisté míry objektivizuje ve finálním výstupu (kupříkladu rozhodnutí) správního orgánu. Co do důsledků ustálená rozhodovací praxe může představovat i limit správního uvážení. Neznamená to však absolutní neměnnost takové praxe. Pokud dojde ke zjištění, že dosavadní postup a řešení skutkově obdobných případů s ohledem na stav soudní judikatury či teorie není nadále obhajitelný, může se v dalších případech rozhodovat odlišně od stávající a dosud přetrvávající praxe. **Základní nutností ale je řádné a přesvědčivé odůvodnění, proč se správní orgán nyní rozhodl od ustálené rozhodovací praxe odpoutat.** Jedním ze závažných důvodů, na jejichž základě může správní orgán prolomit legitimní očekávání účastníků správního řízení, by mohl být například rozpor

rozhodování správního orgánu s právními předpisy. Avšak i v případě opodstatněné změny v rozhodovací činnosti správních orgánů je nutno dodržet požadavky kladené na tuto změnu, tj. i zde musí být změna správní praxe řádně odůvodněna. Jedině takový postup totiž odpovídá nárokům transparentní aplikace práva a právní jistoty (srov. POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. *Správní řád. 2. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 46-52).

[52] Pakliže tedy povinný subjekt témuž žadateli v roce 2021 pod sp. zn. [REDAKCE] obdobné informace poskytl, je potřeba náležitě odůvodnit, z jakého důvodu se nyní rozhodl odklonit od své dosavadní rozhodovací praxe.

IV. Závěr

[53] Na základě všech shora uvedených úvah Úřad dospěl k závěru, že žadatelovo odvolání je důvodné a že napadené rozhodnutí je zčásti nezákonné a zčásti nepřezkoumatelné, navíc odporující zásadě legitimního očekávání ve správním řízení. Proto Úřad napadené rozhodnutí dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

[54] S ohledem na částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dospěl Úřad k závěru, že nejsou dány podmínky pro postupy uvedené v ustanovení § 16 odst. 4 a odst. 5 InfZ. S ohledem na značný rozsah a charakter pochybení povinného subjektu není naplněn účel ustanovení § 16 odst. 4 InfZ. Úřad při tom musí přihlídnout k tomu, že řádné vyřízení a posouzení žádosti patří primárně do pravomoci povinného subjektu a odvolací orgán ji nemůže v rámci své přezkumné činnosti kompletně, tj. v plném rozsahu nahrazovat. Pokud by tak v rámci druhostupňového rozhodnutí Úřad učinil, žadatel by byl zkrácen na svém právu obrany a možnosti podat proti rozhodnutí řádný opravný prostředek. Takový postup by vedl k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení.

[55] Povinný subjekt, pakliže nenalezne důvod, proč se odchýlit od své dosavadní rozhodovací praxe, nenalezne odlišnou aplikovatelnou výlukou z práva na informace nebo, pakliže setrvá na své dosavadní nepřezkoumatelné linii argumentace, lépe nevysvětlí důvody pro neposkytnutí požadovaných informací, tak tyto informace žadateli poskytne.

[56] Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu nelze odvolat.

Praha 1. září 2023

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. [REDAKCE]
2. Česká advokátní komora, Kaňkův palác, Národní 16, 110 00 Praha 1, ID DS: n69admd